

Hồi 19

Nghịch Hành Chân Khí

Như đã lên nghe mọi bàn bạc giữa Tiểu Vy và Ngọc Linh, La Thạch nói năng thật thông suốt:

- Việc luyện công cần phải được yên tĩnh, Linh nhi có thể luyện ngay ở đây cũng được. Còn thiếu hiệp, hãy theo ta!

Đoán biết tâm ý La Thạch muốn gì, Tiểu Vy mỉm cười với Ngọc Linh:

- Lệnh bá bá nói không sai, toàn bộ tâm pháp cô nương đều hiểu rõ như tại hạ! Mong cô nương chóng mã đáo thành công.

Như không muốn cả hai cứ tiếp tục trùng trình vì những lời khách sáo, La Thạch vội bước đi và lôi Tiểu Vy cùng đi.

Đưa Tiểu Vy ra ngoài Loạn Thạch Ngũ Hành Trận, La Thạch chợt hỏi:

- Người hẳn phải hiểu ý tứ của ta qua hành động này?

Tiểu Vy ngược mắt lên nhìn bầu trời đầy sao và thản nhiên đáp:

- Tôn giá không hề muốn tại hạ có dịp khôi phục chân lực vì sợ sau đó tại hạ sẽ không buông tha tôn giá. Tuy nhiên, tại hạ có một lời này, thối nghĩ không thể không nói cho tôn giá rõ!

La Thạch gằn giọng:

- Ta muốn người nói những lời nói cuối cùng trước khi ta đưa người vào Quỷ Môn Quan!

Ác ý La Thạch đã lộ rõ, nhưng Tiểu Vy vẫn dửng dưng:

- Tại hạ biết tôn giá thế nào cũng nảy sinh ý định này! Vì thế, đây là điều tại hạ muốn nói nghe hay không nghe tùy tôn giá!

La Thạch hừ mũi:

- Người chỉ là một đứa bé chẳng có mấy tuổi đầu, người bảo người biết ý định của ta họa chẳng người muốn lừa ta? Muốn nói gì thì nói nhanh lên! Ta còn phải quay lại với Linh nhi nữa.

Tiểu Vy nhếch môi cười khinh bạc:

- Tôn giá muốn nghĩ như thế nào cũng được, điều tại hạ muốn nói là: nếu muốn giết tại hạ tốt hơn hết tôn giá hãy đợi thêm đôi ba ngày nữa! Nhờ lúc luyện công, Ngọc Linh có mệnh hệ gì, một mình tôn giá vị tất đã lo được!

- Đó là điều ngươi muốn nói?

- Không sai!

La Thạch sững sờ:

- Còn điều gì nữa có thể xảy đến với Linh nhi?

- Độc Quy Pháp có đề xuất hai cách luyện: một là tự phục độc, hai là phải luyện ở một nơi ẩn tàng nhiều độc chất! Bản thân Ngọc Linh vốn tiềm ẩn sẵn một loại độc, nhưng vì chưa biết chất độc đó là đủ hay không đủ để luyện Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên nên không thể đoán điều gì sẽ xảy ra!

- Đủ thì sao? Không đủ thì sao?

Tiểu Vy cười nhạt:

- Nếu là đủ, nơi Ngọc Linh luyện công chính là Độc Nhân Cốc, là nơi ẩn tàng nhiều độc chất, việc Ngọc Linh đã có sẵn độc tố trong người giờ lại nhiễm thêm chất độc ở Độc Nhân Cốc, kết quả như thế nào tôn giá có thể tự hiểu lấy.

La Thạch hoang mang:

- Trong Độc Nhân Cốc làm gì có hơi độc? Nếu có, sao ta không bị nhiễm?

- Đó là Đoạn Trường Tuyệt Mệnh Thảo vốn mọc đầy ở Độc Nhân Cốc! Bình thường sẽ không có hơi độc thoát ra, nhưng do đây là chủ ý của chủ nhân Độc Nhân Cốc, rất có thể với phương cách luyện công của Ngọc Linh, hơi độc sẽ phát xạ.

- Ngươi muốn nói Độc Nhân Cốc có độc hay không là tùy thuộc vào Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên?

- Không sai! Tôn giá nên nhớ Độc Quy Pháp là do Độc Nhân Quỷ Y, chủ nhân Độc Nhân Cốc lưu lại.

La Thạch phì cười:

- Vậy thì dễ thôi! Ta sẽ bảo Ngọc Linh đừng luyện công ở đó! Hơi độc sẽ không phát xạ và sẽ không ảnh hưởng đến việc khôi phục chân lực của Ngọc Linh! Hà... Hà...

Tiểu Vy cũng cười:

- Tôn giá nghĩ cũng hay! Nhưng ngộ nhờ chất độc sẵn có trong người Ngọc Linh không đủ cho việc luyện công thì sao? Như vậy, Ngọc Linh sẽ không đủ yếu tố để khôi phục chân lực. Trái lại, có khi vì điều đó, từ việc không thể khôi phục chân nguyên rất có thể dẫn tới việc luyện công bất thành! Hà...! Rất dễ tẩu hỏa nhập ma đấy, tôn giá ạ!

La Thạch bàng hoàng:

- Người không dọa ta đấy chứ?

Tiểu Vy nhún vai:

- Ngay từ đầu tại hạ đã nghĩ tới điểm này! Vì thế, tại hạ đã có lời khuyên tôn giá đừng vội giết tại hạ!

- Hừ! Để người sống, lúc Ngọc Linh gặp bất trắc, liệu người giúp được gì cho Linh nhi?

Tiểu Vy lại nhún vai:

- Điều đó do chưa xảy đến nên tại hạ không thể đoán trước tại hạ sẽ giúp được gì? Còn như tôn giá vẫn cứ muốn hạ thủ tùy tôn giá vậy! Tại hạ đâu còn khả năng phản kháng để chống lại ý định của tôn giá?

La Thạch càng thêm hoang mang:

- Hừ! Lưu người lại là ta tự chuốc lấy họa! Còn không lưu người lại, nhờ khi Ngọc Linh gặp chuyện như người nói, đúng là ta không biết phải lo liệu như thế nào!

Cảm thấy La Thạch đã dao động, Tiểu Vy chột bảo:

- Trong một hai ngày, nếu có gì bất trắc tất sẽ xuất hiện! Và trong thời gian đó, tại hạ dù có thần thông quảng đại vẫn không thể khôi phục trọn vẹn chân nguyên! Tôn giá một khi đã yên tâm về Ngọc Linh, có muốn giết tại hạ cũng đâu có muộn!

Lời của Tiểu Vy khiến cho La Thạch chột hơn hở:

- Không sai! Dù có phải chờ đợi đến năm bảy ngày, sau đó ta có giết người cũng không muộn thật! Hay lắm! Người đã gọi cho ta một ý thật hay!

Ngỡ La Thạch đã tán đồng và bản thân có nhiều hy vọng khôi phục chân nguyên nếu có đủ thời gian để luyện Độc Quy Pháp, Tiểu Vy lên tiếng thúc giục:

- Nãy giờ vẫn chưa xem lại Ngọc Linh, nếu tôn giá chấp thuận đề xuất của tại hạ sao không để tại hạ vào ngay bây giờ?

La Thạch mỉm cười:

- Đương nhiên ta phải để ngươi cùng vào với Ngọc Linh! Nhưng để sau này khỏi ân hận, ta tạm thời khuất tất ngươi vậy!

Tiểu Vy ngơ ngác:

- Khuất tất tại hạ? Nghĩa là...

Song thủ của La Thạch chợt khoa lên và lập tức một vài yếu huyệt của Tiểu Vy đã bị La Thạch chế trụ.

Sau đó, Tiểu Vy nghe La Thạch nói lời đặc ý:

- Bằng cách này ta có thể lưu ngươi lại mà không sợ ngươi luyện theo Độc Quy Pháp để tự khôi phục chân nguyên! Ha... Ha...! Với cấm chế của ta, ngươi có muốn luyện cũng không luyện được! Đi nào! Ha... Ha...

Tiểu Vy tức giận đến trợn ngược hai mắt. La Thạch nói đúng, một khi Tiểu Vy bị chế trụ vào những yếu huyệt, việc luyện công dù theo tâm pháp nào cũng kể như bất hành! Vì khi kinh mạch không thông suốt, dù Độc Quy Pháp có tác dụng dẫn nguyên như thế nào đi nữa cũng không thể dẫn qua những yếu huyệt đã bị chế trụ.

Tiểu Vy không thể không rít lên những lời căm hờn:

- Thủ đoạn quả ác độc! Đến lúc nào đó nếu Tiểu Vy ta may mắn thoát nạn tai, ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần!

La Thạch quá đặc ý vẫn thân nhiên đưa Tiểu Vy quay lại Độc Nhân Cốc, không lưu tâm đến tính danh do Tiểu Vy vừa tự xưng! Và dù có lưu tâm đi nữa, liệu La Thạch có nhận ra Tiểu Vy bây giờ chính là Tiểu Vy của tám năm về trước không?

Sau hơn hai ngày phải chịu ngồi nhìn Tượng Ngọc Linh tọa công càng lúc càng có kết quả, và cũng là hai ngày mỗi mòn chờ Triết Toàn Thu quay lại nhưng không thấy, Tiểu Vy thật sự nao núng!

Phải chi Ngọc Linh luyện công không có kết quả, Tiểu Vy có thể nhân cơ hội tự nghĩ cách đào thoát! Đằng này, điều đó không xảy đến!

Phải chi có mặt Triết Toàn Thu vào lúc này, người ân oán phân minh như họ Triết quyết không để Tiểu Vy bị La Thạch hãm hại. Rất tiếc, như La Thạch đã nói, Tiểu Vy thì tìm đến đây còn họ Triết cứ lo kiếm tìm ở những nơi không đáng phải tìm!

Một ngày mới lại đến, là ngày thứ ba kể từ lúc Ngọc Linh tọa công. Tiểu Vy nom nớp lo sợ không biết La Thạch sẽ xuất hiện lúc nào và sẽ hạ thủ vào lúc nào?

Đang lúc lo sợ như vậy, Tiểu Vy hoang mang khi nghe chính La Thạch kêu lên ở phía xa:

- Ôi chào! Đường như Độc Nhân Cốc đã phát xạ chất độc! Sao ta cảm thấy khó chịu thế này?

Không cần ngẫm nghĩ lâu Tiểu Vy cũng biết chuyện gì đang xảy ra! Và càng biết Tiểu Vy càng phập phồng lo sợ!

Đưa mắt nhìn Ngọc Linh, thấy nàng vẫn an tường tọa công, Tiểu Vy biết do tâm pháp Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên đang khiến mọi chất độc từ Đoạn Trường Tuyệt Mệnh Thảo phải phát tán! Điều này nếu hiện giờ là có lợi cho Ngọc Linh thì phải là bất lợi cho bất kỳ ai xuất hiện tại Độc Nhân Cốc vào lúc này!

La Thạch đang ở cách đó khá xa vẫn bị ảnh hưởng, đó là một minh chứng.

Còn bản thân Tiểu Vy thì đang tọa vị tại chính Độc Nhân Cốc, mức độ ảnh hưởng có thể nói là gấp vạn lần so với La Thạch!

Tiểu Vy kêu thâm:

"Toàn bộ chân nguyên nội lực của ta đều bị phân tán, chúng tỏ mọi diệu dụng của Cửu Diệp Thảo Quả đều cạn kiệt! Nếu lúc này ta bị nhiễm độc, tính mạng của ta không lẽ đã đến lúc tận cùng? Chao ôi! Ta không thể chết như thế này"

Quá bấn loạn Tiểu Vy bất chấp chân nguyên không còn, cũng không lý gì đến những yếu huyết đang bị La Thạch chế trụ, theo bản năng cầu sinh, Tiểu Vy lập tức bế khí và âm thầm vận khởi chân nguyên như muốn đưa chân khí lên bảo hộ kinh mạch!

Chỉ là những hành vi càn quấy, không có lấy một tia hy vọng, thế nhưng từ Đan Điền của Tiểu Vy bất chợt xuất hiện một tia nhiệt khí cực nhỏ!

Phát hiện điều này, Tiểu Vy lập tức khấp khởi mừng với với ý nghĩ:

"Hóa ra võ công của ta chưa bị thất tán hoàn toàn! Ta vẫn còn hy vọng! Ta thật sự vẫn còn hy vọng!"

Vì quá mừng cùng với việc vận khởi chân nguyên, Tiểu Vy vội thổ nạp theo tâm pháp U Minh Thập Cảnh Công.

Đã thổ nạp tất phải thở ra hít vào! Bình thường sẽ là thở ra trọc khí và khi hít vào sẽ là hít thanh khí! Tiểu Vy quên mất ở Độc Nhân Cốc hiện giờ đang có đầy những độc khí đang phát tán!

Vừa hít vào, Tiểu Vy có những cảm nhận toàn thân ngây ngất thấy hoa đầu ù tai.

Cả kinh, Tiểu Vy lập tức bế khí và dừng ngay việc dẫn lưu chân nguyên theo tâm pháp U Minh Thập Cảnh Công!

Thế nhưng chẳng hiểu lý do tại sao luồng nhiệt khí vừa xuất hiện ở Đan Điền vốn chỉ là một tia nhỏ giờ trở nên cả một luồng nhiệt khí xông lên hùng hực! Vì vậy, việc Tiểu Vy ngưng dẫn lưu chân nguyên kể như vô dụng!

Luồng nhiệt khí nọ theo đà bộc phát, cứ cuộn cuộn xông qua hết yếu huyết này đến yếu huyết khác, khiến Tiểu Vy có muốn ngăn lại cũng không được.

Không những thế, luồng nhiệt khí càng lúc càng xuất hiện nhiều bắt đầu xung phá những yếu huyết đã bị La Thạch chế trụ.

Do không người điều động, luồng nhiệt khí không những không vượt qua những trở ngại đó mà còn quay trở lại ngăn lối tiến lên của số nhiệt khí xuất hiện sau. Điều này khiến cho cơ thể của Tiểu Vy ở ngay nơi bị nghẽn phải đau nhức tột cùng!

Sự đau nhức làm cho Tiểu Vy phải xuất hạn và da thịt bắt đầu ửng đỏ lên một cách kỳ dị!

Không chịu đựng được nữa, Tiểu Vy buộc phải mở miệng và bắt đầu thổ nạp, bắt chấp những khí độc quanh đó được dịp tốt xâm nhập vào người!

Quái lạ! Một điều quái lạ chưa từng có! Tiểu Vy càng nạp vào nhiều độc khí chừng nào thì luồng nhiệt khí ở Đan Điền càng xuất hiện nhiều chừng đó!

Chúng xuất hiện quá nhiều khiến việc dẫn lưu đến chỗ tắc nghẽn càng bị dồn ứ. Sự dồn ứ này làm cho Tiểu Vy có cảm nhận thân thể bị chia thành hai phần. Một phần do chứa đầy nhiệt khí phải nóng đến cháy da cháy thịt! Phần còn lại vì luồng nhiệt khí chưa thể xông qua nên phải chịu nhiều đau đớn không thể tả!

Với cảm nhận này Tiểu Vy bắt đầu thổ hỗn hển từ lúc nào không hay. Tiếng thổ hỗn hển càng lúc càng lớn, khiến Ngọc Linh đang tọa công cũng phải giật mình bừng tỉnh!

Ngọc Linh ngỡ mấy ngày qua Tiểu Vy cũng vận dụng Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên như nàng và đang gặp điều bất trắc nên lo lắng hỏi:

- Thiếu hiệp làm sao rồi? Bị chân khí nghịch hành ư?

Vẫn nghe rõ từng âm thanh của Ngọc Linh, Tiểu Vy cố kèm lại nhịp thở hỗn hển để lên tiếng.

- Tại hạ...

Việc kèm lại nhịp thở khiến sự tắc nghẽn bị dâng lên đến đỉnh điểm!

Và...

"Bung..."

Tiểu Vy nghe trong đầu như có tiếng nổ khi chỗ tắc nghẽn vì lên đến đỉnh điểm phải bị luồng nhiệt khí ào đến xông qua!

Tiểu Vy thở phào:

- A... A...! Tại hạ ổn rồi! Còn cô nương hãy...

Tiểu Vy chỉ nói được đến đây, nhịp hô hấp bỗng trở nên đôn dập như lúc mới rồi!

Đó là luồng nhiệt khí vừa xông qua chỗ tắc nghẽn này lại gặp phải chỗ tắc nghẽn kế tiếp! La Thạch đâu chỉ chế trụ một yếu huyết mà thôi! Có đến bốn yếu huyết như thế!

Biết hiện tượng gì sắp xảy ra, Tiểu Vy đành nhìn Ngọc Linh đang giữ sắc mặt lo sợ và lắc đầu tự kèm hãm nhịp thở hỗn hển để giúp luồng nhiệt khí xung phá chỗ tắc nghẽn thứ hai.

"Bung..."

Vẫn như khi nãy, cùng với một tiếng nổ ở đâu đó bên trong đầu, chỗ yếu huyết thứ hai bị chế trụ lập tức được giải khai!

Tiểu Vy nghe Ngọc Linh kêu:

- Thiếu hiệp hãy nhìn lại thiếu hiệp kìa! Toàn thân sao lại đổ lụng lên như vậy?

Tiểu Vy nhìn xuống tay, xuống chân! Ngọc Linh nói đúng, da thịt của Tiểu Vy đang ứng đở thật kỳ dị!

Tự cho đó là do luồng nhiệt khí bị mấy lần tắc nghẽn phải sinh ra hiện tượng này. Tiểu Vy lên tiếng trấn an Ngọc Linh:

- Còn hai yếu huyết nữa bị chế trụ! Một khi tại hạ tự giải khai tất cả, hiện tượng này sẽ...

Tiểu Vy lại phải dùng lời vì luồng nhiệt khí bắt đầu gặp phải chỗ tắc nghẽn thứ ba!

Tiểu Vy thở hỗn hển...

Kèm nhịp thở, Tiểu Vy chờ kết quả

“Bung...”

Chỗ tắc nghẽn bị xung phá!

Tiểu Vy thở phào nói tiếp:

- A... A...! Hiện tượng này sẽ không còn nữa!

Ngọc Linh ngậy người nhìn Tiểu Vy:

- Người của thiếu hiệp càng lúc càng đở, hiện tượng này phải là do chân khí nghịch hành!

Tiểu Vy mỉm cười nhưng lại mỉm cười như mếu, do luồng nhiệt khí bắt đầu đi đến chỗ ứ nghẽn cuối cùng!

Sự nóng cháy da cháy thịt vẫn tồn tại! Sự đau nhức ở phần cơ thể còn lại vẫn hiện hữu. Tiểu Vy tự trấn an điều đó sẽ qua đi nếu chỗ yếu nghẽn cuối cùng này được khai thông xung phá!

Tiểu Vy bắt đầu tự thúc đẩy chân lực, giúp việc xung phá mau có kết quả!

“Bung...”

Chỗ ứ nghẽn bị xung phá!

Và...

- Ôi chao! Sao khắp người lại nóng thế này? Ối...! Nóng đến chết mất! Ta nóng đến chết mất!

Vùng dậy thật nhanh, Tiểu Vy lao đi vùn vụt với toàn thân da thịt đều đỏ như lửa.

Tiểu Vy lao đi bất kể phương hướng.

“Ào... Ào...”

Gặp Loạn Thạch Ngũ Hành Trận với nhiều ảo giác xuất hiện, Tiểu Vy vẫn còn một chút linh trí để biết có điều bất ổn nếu không mau chóng thoát trận!

Cố kèm lại ý tưởng chỉ muốn lao đi, Tiểu Vy tìm cách xuất trận!

Vừa lao thoát gặp phải tảng đá ngang đường, đang trong tâm trạng bức bối khó chịu, Tiểu Vy tận lực phát kinh vào tảng đá.

“Bung...”

“Rào... Rào...”

Tảng đá vỡ vụn!

Và do tảng đá là điểm khởi đầu của trận thế Loạn Thạch, bị Tiểu Vy phát kinh phá vỡ trận thế lập tức được khai thông!

Ngọc Linh lại nhìn thấy Tiểu Vy bèn kêu lên:

- Nếu không chịu đựng được nữa, thiếu hiệp hãy mau tìm chỗ nào có nước thật lạnh mà ngâm vào!

Hai chữ thật lạnh lập tức gợi nhớ cho Tiểu Vy một địa điểm!

Với ý nghĩ này, cho dù Tiểu Vy vừa nhìn thấy La Thạch đang ngồi ép mình ở một góc, Tiểu Vy vẫn phải buông tha!

Tiểu Vy phải lo tỵ cứu bản thân!

Tiểu Vy quăng mình lao đi thật nhanh!

“Vút!”

Biết không thể nào đuổi kịp, Ngọc Linh chỉ nhìn theo và lẩm bẩm:

- Cầu trời khẩn phật hãy thương và độ trì cho y! Y là người tốt, đừng để y phải uống mạng.

Ngọc Linh vừa dứt lời, có một thanh âm chọt vang lên:

- Ngọc Linh! Diệt nữ vừa bảo ai là hảo nhân tâm? Đừng để ai phải uống mạng?

Quay đầu nhìn người vừa hỏi, Ngọc Linh òa khóc:

- Sao thất thúc đến bây giờ mới quay về? Y gặp nguy đến tính mạng rồi còn gì! Sao thất thúc về chậm như vậy?

Triết Toàn Thu ngo ngác nhìn Ngọc Linh:

- Y là ai? Tại sao phải nguy đến tính mạng?

Ngọc Linh nức nở:

- Y là U Minh Lãnh Sát!

Triết Toàn Thu giật mình:

- Là y? Y đến đây từ bao giờ? Y có chỉ điểm cho diệt nữ Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên không? Và tại sao y lại phải nguy đến tính mạng?

Tướng Ngọc Linh vì nhớ lại đến thân hình đổ đến kinh người của Tiểu Vy và càng đổ lệ chan hòa nên không thể đáp.

Chợt nhìn thấy La Thạch cho đến giờ vẫn ngồi im, Triết Toàn Thu kinh ngạc:

- Chuyện gì đã xảy ra, tam huynh? Sao thấy đệ quay về, tam huynh vẫn như người mất hồn vậy?

La Thạch cứ ngơ ngơ ngác ngác nhìn mãi vào tảng đá đã bị Tiểu Vy quật vỡ.

Phải một lúc lâu La Thạch mới lẩm bẩm thành lời:

- Thần công này làm sao tiểu tử luyện được? Làm sao y luyện được?

Hỏi là cần nghe đáp, Triết Toàn Thu phải thất vọng khi nhìn thấy Ngọc Linh thì cứ mãi khóc, còn La Thạch thì cứ lẩm bẩm những lời đầu đầu!

Tức bực, Triết Toàn Thu quát:

- Chuyện gì thế này? Cả hai đã phát cuồng rồi sao?

Triết Toàn Thu phẫn nộ, đó là điều phi lý theo cảm nghĩ của La Thạch! Bởi do La Thạch cũng giận dữ quát tháo:

- Thất đệ bảo ai phát cuồng? Là La Thạch này phát cuồng hay là thất đệ? Hừ! Huynh đệ lâu ngày không gặp, trong khi ta và những huynh đệ khác nghĩ thất đệ đã ra người thiên cổ thì thất đệ lại ung dung tìm một nơi ẩn cư để ngày ngày luyện công phu Kim Long. Ta nghĩ, đó là thất đệ vì muốn báo thù cho Bang chủ, muốn khôi phục và phát dương quang đại Kim Long Bang, ta có ý mừng. Thế nhưng, điều gì đã xảy ra nào? Ta và thất đệ chưa một lời dò hỏi xem huynh đệ bốn bang hiện như thế nào, ai còn sống và ai đã chết, thất đệ sau khi an trí ta ở đây đã vội vã đi tìm một tên tiểu tử... À... À... Là một kẻ khoác lác, một gã hạ lưu và chính gã đã vũ nhục ta, đã làm cho Tướng Thanh tứ đệ phải lọt vào tay Thiên Ma Giáo! Thất đệ... Thất đệ... A... A... Thất đệ làm ta quá thất vọng!

Được trút hết những lời bực dọc trong người, La Thạch càng nói càng lớn tiếng! Và sau cùng với ý nghĩ Triết Toàn Thu sẽ không có cách nào biện bạch, La Thạch càng càng nét mặt nhìn Triết Toàn Thu đầy đắc ý!

Trong khi Triết Toàn Thu không kịp lên tiếng, hoặc như sự đắc ý của La Thạch là họ Triết không thể biện bạch, Tướng Ngọc Linh ở cạnh đó chợt ngưng khóc và hỏi La Thạch:

- Hóa ra La bá bá vẫn oán hận y? La bá bá hận y vì đã có lần đả bại bá bá? Và lần này vì biết y đã thất tán công phu chính bá bá đã cưỡng ép y giao Độc Quy Pháp Dẫn

Nguyên cho diệt nhi? Và cũng chính bá bá đã khống chế nhiều yếu huyết của y khiến y lâm cảnh chân khí nghịch hành, phải bỏ chạy như người cuồng trí?

Đang đắc ý, những lời hàm ý buộc tội của Ngọc Linh chỉ khiến La Thạch bộc lộ tất cả:

- Ta đã làm như thế thì sao? Thường hạ lưu như y nếu để khôi phục công lực, trước sau gì võ lâm Trung Nguyên cũng phải thất điên bát đảo vì y! Y bị nghịch hành chân khí cũng tốt! Và y có chết càng tốt hơn!

Triết Toàn Thu biến sắc và bất ngờ động nộ lôi đình:

- Là tam huynh đã gây ra những chuyện này? Tam huynh có biết đệ đang bỏ sức tìm y không? Tam huynh có biết đệ tìm y để làm gì không? A...! Đệ tìm y vì nguyên do gì, tam huynh vì chưa biết nên đệ không thể trách! Nhưng đúng lý ra, chính tam huynh đã biết đệ đang tìm y thì những hành vi như vậy, dù tam huynh có muốn làm cũng phải nén lại và chờ đến khi đệ quay về mới phải! Đẳng này... Chao ôi! Tam huynh đã gây ra chuyện tày trời rồi! Và những lầm lẫn này sẽ khiến tam huynh phải ân hận suốt đời, tam huynh có biết không?

La Thạch vì đã trút hết mọi giận dữ, mọi bực tức nên lần này trước phản ứng quá quyết liệt có phần quá đáng của Triết Toàn Thu, La Thạch có phần ngỡ ngàng:

- Triết thất đệ làm sao rồi? Một thư sinh luôn có thái độ ôn nhu hòa nhã được mệnh danh là Bất Thịnh Nộ Thư Sinh Triết Toàn Thu bây giờ đã thay đổi đến thế này sao? Chúng ta chỉ xa cách độ mười năm, thất đệ sao lại thay đổi đến thế này?

Triết Toàn Thu hầu như bị suy sụp, chùng người xuống với giọng nói thật thê lương:

- Tam huynh cũng nhận thấy đệ thay đổi? Đệ không thay đổi sao được nếu tam huynh biết đệ đã mục kích những cảnh tượng như thế nào! Ha... Ha...! Đa tạ tam huynh đã khéo nhắc lại ngoại hiệu của đệ. Nhưng tam huynh ơi! Đệ không thể cứ bất thịnh nộ được nữa! Đệ không còn là đệ nữa, từ khi đệ nhìn thấy cảnh thảm tử của Bang chủ bốn bang!

La Thạch giật mình:

- Thất đệ bảo sao? Lúc Bang chủ bị lão thất phu Bạch Phát Tôn Giả dùng kế hạ tiện hất bay xuống vực, chẳng phải thất đệ và huynh đệ cùng nhìn thấy sao? Tại sao bây giờ thất đệ lại bảo là đã nhìn thấy cảnh Bang chủ thảm tử. Người đã chết rồi còn cảnh thảm tử nào khác chứ?

Triết Toàn Thu lắc đầu và thở dài:

- Lần đó Bang chủ chỉ rơi xuống vực, không phải đã chết như chúng ta ngộ nhận! Bang chủ...

La Thạch thật nóng vội:

- Bang chủ không chết? Thật ư? Sao thất đệ biết? Và tại sao đến lúc này thất đệ mới cho ta hay. Mười năm qua sao thất đệ không tìm bọn ta? Sao thất đệ phải giữ kín đến lúc này?

Triết Toàn Thu cười thật đau khổ:

- Những gì đệ hành động đều theo di mệnh lúc lâm chung của Bang chủ! Có nhiều điều đệ rất muốn nói nhưng không thể thổ lộ! Kể cả việc đệ phải bỏ công đi tìm vị tiểu huynh đệ kia, kể vừa bị tam huynh đệ gây một thảm cảnh khó thể chuộc nổi!

La Thạch càng lúc càng nóng nảy:

- Vậy còn chờ gì nữa thất đệ không nói tất cả cho ta nghe? Bang chủ sau đó tại sao phải chết? Bang chủ đã di mệnh những gì? Có liên quan gì đến tiểu tử kia mà thất đệ phải tìm?

Triết Toàn Thu thật sự bi thương và tuyệt vọng:

- Tất cả đều đã quá muộn! Nói ngay bây giờ hoặc để sau này hãy nói liệu có làm thay đổi cục diện không? Điều đệ muốn thực hiện ngay lúc này là làm sao tìm vị tiểu huynh đệ kia càng nhanh càng tốt! Chúng ta không thể không tìm y!

La Thạch bực dọc đi qua đi lại, tỏ ý không hài lòng về sự diễn trì, chậm giải thích tất cả của Triết Toàn Thu. La Thạch làu bàu trong miệng:

- Lại phải tìm y? Hừ! Y chạy đi như kẻ phát cuồng, chứng tỏ hành vi của y là do chân khí nghịch hành càng lúc càng phát tác, có ai biết y chạy đến phương trời nào mà tìm chứ?

Tượng Ngọc Linh chợt lên tiếng nói xen vào:

- Diệt nhi có bảo y nếu không thể chịu đựng sự nóng bức hãy tìm một nơi nào đó có nguồn suối thật lạnh để ngâm mình vào! Tam bá bá và thất thúc thúc liệu có biết nơi nào ở gần đây có nguồn suối lạnh như vậy không?

Triết Toàn Thu hoang mang:

- Một nguồn suối lạnh à? Quanh nơi này làm gì có một nơi như vậy? Y chạy đi đâu kia?

Nhận thấy họ Triết vẫn cứ quan tâm và vẫn muốn tìm Tiểu Vy cho bằng được, La Thạch vì không quen địa hình nơi này nên tiếp tục làu bàu:

- Đến thất đệ là người quá thông thuộc địa hình nơi này còn không biết phải tìm y ở đâu, thất đệ hỏi như thế có khác nào muốn đánh đố La Thạch ta? Hừ!

Tướng Ngọc Linh tỏ ra kinh ngạc:

- Phải thông thuộc địa hình? Đúng rồi! Vừa nghe điệt nhi nói xong không những y vội vã bỏ chạy mà còn tỏ vẻ mừng rỡ như đã nghĩ được một nơi nào đó!

Quay sang Triết Toàn Thu, Tướng Ngọc Linh bồn chồn lo lắng:

- Thất thúc thúc nhớ kỹ xem, có khi nào ở gần đây có một nơi như vậy mà thất thúc thúc không kịp nhớ đến không?

Triết Toàn Thu cười khở:

- Nếu nói đến việc thông thuộc địa hình, y là người được thất thúc thúc đưa đường dẫn lối! Y đâu thể nghĩ đến một nơi nào đó mà thất thúc thúc hoàn toàn không thể biết?

La Thạch sau một lúc lâu bầu, sự bực dọc liền trở lại! La Thạch hậm hực hỏi như trách Triết Toàn Thu:

- Vậy thất đệ giải thích thế nào về vẻ mặt vui mừng của tiểu tử như Ngọc Linh vừa nói?

Triết Toàn Thu trầm ngâm:

- Y vui mừng chúng tỏ y đã nghĩ đến một địa điểm nào đó mà y đã biết chắc có thể giúp được y, Ngọc Linh nhận định không sai!

Tỏ ra đắc ý, La Thạch bật cười:

- Chúng tỏ rằng người thông thuộc địa hình ở đây chính là y, không phải thất đệ!

Triết Toàn Thu lắc đầu quả quyết:

- Tuyệt nhiên không thể có vấn đề này! Nơi y chợt nghĩ đến, theo đệ, không những không ở gần đây mà còn phải là nơi y đã từng đến, từng ở và từng thông thuộc địa hình!

Tướng Ngọc Linh bật kêu:

- Y là U Minh Lãnh Sát, là truyền nhân của U Minh Thần Cơ! Có khi nào nơi y muốn tìm đến lúc này là U Minh Thất?

Triết Toàn Thu gật đầu:

- Không sai! Công phu của y thuộc âm hàn! Y bị nóng bức toàn thân, nơi y phải tìm đến chính là U Minh Thất!

Tướng Ngọc Linh chợt ỉu xìu nét mặt:

- Nhưng U Minh Thất tọa lạc nơi nào, chúng ta không biết thì làm sao tìm được y?

Họ Triết ngơ ngác:

- Phải rồi! Trên giang hồ nào có ai biết U Minh Thất ở đâu?

La Thạch đến lúc này bỗng dung mở miệng nói lạnh tanh:

- Ta biết!

Triết Toàn Thu kinh ngạc:

- Tam huynh biết? Thật ư? Ở đâu?

Ngọc Linh cũng hỏi:

- Là ở nơi nào? Tam bá bá?

La Thạch tự mình gật đầu với chính mình:

- Tinh cò ta có nghe y tự xưng là Tiểu Vy! Ta chợt nhớ đến một đứa bé cũng tên là Tiểu Vy suýt bị ta lấy mạng vào tám năm về trước! Hừ! Càng nghĩ ta càng tin chắc đứa bé năm nào chính là y! Và như thế, nơi ta đã gặp y chính là nơi y vốn quen thuộc địa hình, đồng thời, rất có thể đó cũng là nơi y đã tìm được di học của U Minh Thần Cơ! U Minh Thất chắc phải ở đâu quanh đó!

Ngọc Linh mừng rỡ:

- Có lẽ lần này tam bá bá nói đúng! Là nơi địa phương nào tam bá bá?

Trong lúc cả La Thạch và Ngọc Linh đều lấy làm mừng rỡ vì có thể tìm biết được nơi Tiểu Vy đang đi đến, Triết Toàn Thu chẳng hiểu tại sao lại cứ lẩm bẩm và nói lảm nhảm một mình:

- Tiểu Vy? Sao lại là Tiểu Vy?

Không ai quan tâm đến thái độ của họ Triết, La Thạch thần nhiên đáp lời Ngọc Linh:

- Đó là Phụng Vũ Sơn!

Ba chữ Phụng Vũ Sơn không chỉ lọt vào tai Ngọc Linh mà còn lọt tít vào trong tiềm thức sâu thẳm của Triết Toàn Thu nữa!

Triết Toàn Thu bỗng kêu:

- Phụng Vũ Sơn? Đúng rồi! Đúng là nơi đó rồi! Ha... Ha...

Đang cười, họ Triết bỗng ngưng ngang và lại lẩm bẩm:

- Vũ? Là Vũ mới đúng, sao lại là Vy? Vũ - Vy?... Vũ - Vy?...

La Thạch bực bội:

- Là Vỹ hay là Vy, điều đó thì có liên quan gì đến chuyện này?

Ngọc Linh do không biết Triết thất thúc đang nghĩ điều gì nên có phần nôn nóng, hối thúc họ Triết:

- Vỹ và Vy là hai từ đồng âm, thất thúc thúc lo nghĩ làm gì cho thêm phiền não? Chẳng phải thất thúc thúc đang muốn tìm gặp y hay sao? Đã biết là Phụng Vỹ Sơn, sao thất thúc thúc không đi ngay mà còn chần chừ?

Mỉm cười, họ Triết chọt gật đầu:

- Phải rồi! Chúng chỉ là hai từ đồng âm, ta không nên lo nghĩ, tự chuốc lấy phiền não! Đi đến Phụng Vỹ Sơn à? Đi thì đi! Nào!

Họ lập tức bỏ đi...

- o O o -